

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput III. Amoris bonitas petitur ex ordine amoris. Cujus ordinis custodia
compendium est totius vitæ christianæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

nis amor sui, pro objecto & fine qui habens seipsum, vel bonum aliquod creatum sibi concupitum, est amor proprius & vitiosus, concedo: omnis amor sui, pro objecto & fine qui non habens nisi Deum, nego. Similiter distinguo minorem, amor quo quis amat bonum creatum ut sibi conveniens, in eo sistendo est amor sui, transeat: amor sui quo quis amat Deum ut sibi convenientem, ut pro objecto & fine qui amoris non habeat nisi Deum, est amor sui, nego minorem & consequentiam. Dixi transeat: partim quia ex una parte distinguendus est amor nostri ut objecti & finis qui, ab amore nostri ut subjecti & finis cui bonum aliquod desideratur. Partim quia admitendus non est, proprie loquendo, amor nostri distinctus ab amore bonorum quorum possessionem nobis desideramus. Dum enim nobis desideramus possessionem bonorum a nobis distinctorum, nos non sumus objectum istius amoris, sed subjectum dumtaxat, cui bonorum istorum possessionem desideramus: de amore vero nostri, proprie loquendo, potius iudicandum penes objectum, quam penes subjectum. Partim denique quia amor sui, sicut & amor proprius, malam in partem ab hominibus ordinari accipi solet, pro amore quo nobis desideramus bona creata, vel sensibilia, vel pro amore mercenario, qui opponitur amorii gratuito.

31 Obijciunt 2°. Propter se non amatur objectum, dum amatur ut nobis conveniens, sive ut nobis bonum: cum tunc ametur propter nos. Ergo tunc non amatur amore benevolentiae & charitatis, sed amore concupiscentiae.

Respondeo negando propter se quidem non amari objectum, dum amatur propter nos velut finem qui; secus dum solum amatur propter nos, velut subjectum & finem cui, quomodo Dei Filium de caelis descendisse credimus, & incarnatum, passum, &c. propter nos, tamen si nos non fuerimus finis qui Dominicae Incarnationis, Passionis, &c. sed finis cui, & subjectum indigentiae dumtaxat.

32 Obijciunt 3°. A nobis propter se non amatur objectum, quod non nisi respectivè ad nos, & propter felicitatem nostram amatur.

Respondeo negando antecedens, si objectum istud non ametur respectivè ad nos velut ad objectum & finem qui, sed ut subjectum & finem cui dumtaxat: at vero Deum amans velut summum bonum & ultimum finem suum, in ipsoque quaerens felicitatem suam, non refert Deum ad se velut ad objectum & finem qui istius amoris: cum solus Deus amoris istius objectum sit & finis qui. Amoris quippe istius objectum & finis qui, illud est, quod amat ut summum & beatificum bonum suum, quod se non esse, nec se sui ipsius possessione beatum esse posse, satis edocetur experimento miseriarum suarum, ut supra dixi. Et ideo nec in seipso, nec in sui possessione beatitudinem suam quaerit, sed in Deo, Deique possessione dumtaxat. Amor proinde Dei, ut summi bo-

ni nostri, Deum habet pro objecto & fine qui, nos autem pro indigentiae subjecto, & fine cui, uti saepius dixi. Meminerint ergo adversarii aliter accipi ly propter, dum objectum amari dicitur propter nos; aliter, dum amari dicitur propter se: dum enim objectum a nobis amari dicitur propter se, sensus est quod amor noster objectum istud non referat ad aliud objectum velut amoris finem, sed quod ipsum solum sit objectum & finis qui amoris nostri. Dum autem objectum a nobis amari dicitur propter nos, sensus est quod amor noster objectum istud non referat ad aliud subjectum & finem, cui desideret possessionem illius objecti, sed ad amantem ipsum.

Obijciunt 4°. Dum nobis desideramus possessionem Dei velut summi boni nostri, possessio Dei velut summi boni nostri est finis & objectum amoris nostri.

Respondeo negando assumptum, quia possessio Dei, ut summi boni nostri, non est beatitudo nostra objectiva, quam desideramus, sed formalis; nec finis noster ultimus qui, sed quo Deum tamquam finem ultimum qui, & tamquam objectum amoris nostri, sive tamquam beatitudinem nostram possidemus. Nec proinde Dei desiderans possessionem, beatitudinem suam objectivam refert ad formalem; cum beatitudo nostra formalis, sit ipsamet perfecta cognitio amorque Dei tamquam summi boni nostri; qui actus Deum essentialiter habent pro objecto, ad quod per actus istos referimus nos, velut ad beatitudinem nostram objectivam, non vero Deum referimus ad nos, vel ad beatitudinem nostram formalem.

CAPUT III.

Amoris bonitas petitur ex ordine amoris. Cujus ordinis custodia compendium est totius vitae christiana.

34 Quid ordinatus amor compendium sit totius vitae christianae, liquet ex dictis in principio hujus libri.

35 Quod autem bonitas amoris ex ipsius ordine petatur, ratio est primo, quia amor bonus, est amor ordinatus, qualis profectò habetur ex ordine amoris. Quid enim est amor bonus? Si definitio brevis & vera virtutis, est ordo amoris, ut Augustinus dicit in Civit. 22. definitio brevis & vera actus virtuosus, atque adeo actus vel amoris boni, est amor ordinatus.

36 2°. Ad amorem bonum non sufficit objectum bonum, sed necessarium est quod objectum bonum bene ametur (quod non fit nisi custodito amoris ordine.) Ut enim Augustinus dicit ibidem: *Omnis creatura, cum bona sit, & bene amari potest & male; bene amatur, quando amatur ordine custodito; male autem, ordine perturbato.* Constatque ex legis aeternae dictamine, quod *justa justè*, adeoquè *bona bene* sint persequenda. Neque enim Deus contentus est nominibus sine adverbis.